

DANIEL KEHLMANN

SESLER

DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN

ROMAN

Çeviri: YEŞİM TÜKEL KILIÇ

2.
BASKI

DANIEL KEHLMANN

SESLEK

DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN

Can Yayınları 1899

Ruhm: Ein Roman in neun Geschichten, Daniel Kehlmann

© 2009, Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.

aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

2. basım: Ekim 2010

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sabuncuoğlu

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Robert Bryan Chute

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1194-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

DANIEL KEHLMANN

SESLER

DOKUZ ÖYKÜLÜ BİR ROMAN

ROMAN

Almanca aslından çeviren

Yeşim Tükel Kılıç

Daniel Kehlmann'ın Can Yayınları'ndaki kitapları:

Ben ve Kaminski, 2007

En Uzak Yer, 2008

Dünyanın Ölçümü, 2009

DANIEL KEHLMANN, 1975'te Mnh'te doğdu. Felsefe ve edebiyat bilimi öğrenimi gördükten sonra, Kant'ın "yüce" kavramı üzerine doktora yaptı. Yazıları ve denemeleri *Der Spiegel*, *Guardian*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* gibi pek çok dergi ve gazetede yayımlandı. yk, roman, deneme ve eleştiri alanlarında ürün veren Kehlmann'ın yapıtları bugüne kadar pek çok ödüle değer görüldü. Yazar, 2001'den bu yana Almanya'daki çeşitli üniversitelerde konuk ğretim yesi olarak ders veriyor. Mainz Bilimler ve Edebiyat Akademisi yesi olan Kehlmann, Viyana ve Berlin'de yaşıyor.

YEŞİM TKEL KILIÇ, 1975 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve lise öğrenimini İstanbul Lisesi'nde tamamladı. İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda lisans eğitimi aldı, yüksek lisans ve doktoraasını da aynı alanda yaptı ve bu bölümde araştırma görevlisi olarak çalıştı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptı, çevirileri yayımlandı. Halen Okan Üniversitesi Almanca Mütercim Tercümanlık Anabilim Dalı'nda ğretim yesi olarak görev yapmaktadır.

İçindekiler

Sesler	11
Tehlikede	25
Rosalie Ölmeye Gidiyor	47
Çıkış Yolu	69
Doğu	83
Başrahibeye Yanıt	105
Foruma Yazılan Bir Mesaj	115
Nasıl Yalan Söyleyip Öldüm	139
Tehlikede	165

Sesler

Ebling daha eve varmadan cep telefonu çalmaya başladı. Yıllarca bunlardan bir tane edinmeyi reddetmişti, çünkü bir teknisyen olarak bu şeylere hiç güvenmiyordu. Böyle bir zararlı ışın kaynağını insanlar kafalarına tutmaktan nasıl olur da rahatsız olmazlardı? Ama Ebling'in bir karısı, iki çocuğu ve bir sürü de iş arkadaşı vardı ve sürekli birileri ona ulaşamadığından şikâyet eder olmuştu. Sonunda o da artık pes etmiş, bu cihazlardan bir tane edinmiş, hatta hemen orada tezgâhtara telefonu aktif hale getirtmişti. Elinde olmadan etkilenmişti de bundan: Muhteşem bir şeydi bu, tasarımı çok hoş, pırıl pırıl ve çok zarifti. İşte şimdi de, üstelik hiç hesapta yokken, birden çalmaya başlamıştı.

Ebling tereddütle telefonu açtı.

Kadının teki, Raff mı, Ralf mı, yoksa Rauff mu, adını anlayamadığı biriyle görüşmek istiyordu.

Yanlış, dedi Ebling, yanlış numara. Kadın özür dileyerek telefonu kapadı.

Derken akşam tekrar telefon çaldı. "Ralf!" dedi kısık sesli bir adam. "N'aber, moruk, nasıl gidiyor?"

"Yanlış numara!" Ebling yatakta doğrulup oturmuştu. Saat onu geçmişti, karısı yüzünde sitemle Ebling'i süzüyordu.

Adam özür diledi, Ebling cihazı tamamen kapadı.

Ertesi sabah, telefonuna bırakılmış üç mesaj vardı. Banliyö treniyle işe giderken yolda bunları dinledi. Bir kadın, kıkırdayarak, telefon beklediğini söylüyordu. Bir adam, kükreyerek, hemen oraya gelmesini, yoksa kim-senin daha fazla beklemeyeceğini belirtiyordu; fonda da bardak şıkırtıları ve müzik sesi duyuluyordu. Ardından yine o kadın: “Ralf, neredesin yahu?”

Ebling iç çekip müşteri hizmetlerini aradı.

Sıkkin sesli bir kadın bunun tuhaf olduğunu söyledi. Olamazdı ki böyle bir şey! Kimseye, önceden başkasına ait olan bir numara verilmezdi. Nihayetinde, buna karşı alınmış bir sürü önlem vardı.

“Ama oldu işte!”

Kadın hayır dedi. Bu tamamen imkânsızdı.

“Ne yapacaksınız peki şimdi?”

Bunu kadın da bilmiyordu. Gerçekten imkânsızdı böyle bir şey.

Ebling ağzını açmış ama tekrar kapamıştı. Onun yerinde başkası olsa çok sinirlenirdi, biliyordu. Ama Ebling’in doğasında yoktu böyle bir şey, hiç beceremezdi bunu. Kapama tuşuna bastı.

Aradan daha bir iki saniye geçmemişti ki, tekrar telefon çaldı. “Ralf?” diyordu bir adam.

“Yanlış.”

“Ne?”

“Bu numara... numara yanlışlıkla... yanlış çevirmişsiniz.”

“Ama bu, Ralf’in numarası!”

Ebling telefonu kapatıp ceketinin cebine koydu. Tren her zamanki gibi tıklım tıklımdı, bugün de ayakta gitmek zorundaydı. Bir taraftan şişman bir kadın sıkıştırıyor, diğer taraftan bıyıklı bir adam, ezeli bir düşman karşısındaymışçasına dik dik bakıyordu. Ebling’in hayat-

ta hoşlanmadığı pek çok şey vardı. Karısının bu denli ruhsuz biri olmasından, böylesine aptal kitaplar okumasından ve yemek pişirme konusunda acınacak halde olmasından rahatsızdı. Oğlunun zeki bir çocuk olmamasından, kızının kendisine bu denli yabancı gelmesinden rahatsızdı. Fazlasıyla ince duvarlardan sürekli komşunun horlamasını duymaktan rahatsızdı. Ama en çok, trafiğin en yoğun saatlerinde trene binmekten rahatsızdı. Hep böyle sıkışık, hep böyle tıktık, üstelik kötü kokmadığı hiç görülmemişti.

İşini seviyordu ama. Düzinelerce meslektaşıyla birlikte, çok kuvvetli bir ışık yayan lambaların altında oturup bilgisayar satıcılarının ülkenin dört bir yanından gönderdikleri bozuk bilgisayarları inceliyordu. Düşünebilen bu minicik levhaların ne kadar narin olduğunu biliyordu, ne kadar karmaşık ve nasıl gizemli olduklarını da. Kimse tam olarak anlayamıyordu onların içyüzünü; niçin birdenbire bozulduklarını ya da niçin tuhaf şeyler yapmaya başladıklarını kimse tam olarak açıklayamıyordu. Nitekim uzun zamandır kimse bunların nedenlerini araştırmıyordu, mekanizma tekrar çalışmaya başlayınca ya değin parçalar değiştirilip duruyordu sadece, o kadar. Sık sık, dünyada ne kadar çok şeyin bu aygıtlara bağlı olduğunu düşünüyor, üstelik bunların tam da ne yapması gerekiyorsa onu yapmasının bir istisna, hatta adeta bir mucize olduğunu da çok iyi biliyordu. Akşamları yarı uyur yarı uyanık haldeyken bu aklına geldiğinde –tüm o uçaklar, elektronik silahlar, bankalardaki bilgisayarlar– bazen o kadar huzursuz oluyordu ki, kalbi küt küt atmaya başlıyordu. Böyle zamanlarda Elke öfkeyle ona niçin rahat rahat yatmadığını soruyor, yatağını bir beton karma makinesiyle paylaşıyor gibi olduğunu söylüyordu; Ebling ise özür diliyor ve eskiden annesinin bile ona fazla hassas olduğunu söylediğini anımsıyordu.

Trenden inince telefon çaldı. Arayan Elke'ydi, akşam eve dönerken salatalık da alması gerektiğini söylüyordu. Sokaklarındaki süpermarkette salatalık şu sıralar çok ucuzdu.

Ebling alacağını söyledi ve hoşça kal deyip hemen kapadı. Telefon tekrar çaldı; bir kadın, iyi düşünüp düşünmediğini soruyordu, kendisi gibi birini görmezden gelmek için aptal olmak gerekirdi. Yoksa o farklı fikirde miydi?

Ebling hiç düşünmeden hayır dedi, tamamen aynı fikirdeydi.

“Ralf!” dedi kadın gülererek.

Ebling'in kalbi küt küt atıyordu, boğazı da kuru-muştu. Telefonu kapadı.

Şirkete giderken tüm yol boyunca kafası karışık-tı, sinirliydi. Belli ki sesi numaranın ilk sahibinininkine benziyordu. Tekrar müşteri hizmetlerini aradı.

Kadın olmaz dedi, başka bir numara verilemezdi, parasını verirse, o başka.

“Ama bu numara başkasının!”

Kadın imkânsız olduğunu söylüyordu. Buna karşı alınmış...

“Önlemler var, biliyorum! Ama bana sürekli çağrılar... Bakın, ben teknisyenim. Biliyorum, sizi hiçbir şeyden anlamayan bir sürü insan arayıp duruyor. Ama ben bu konuda uzmanım. Bu işlerin nasıl...”

Hiçbir şey yapamayacağını söyledi kadın. Ama Ebling'in talebini iletenekti.

“Sonra? Sonra ne olacak?”

Sonra, bekleyip görmek gerektiğini söyledi kadın. Bu konuda sorumlu kişi kendisi değildi.

Ebling o gün öğlene kadar kendini işe hiç veremedi. Elleri titriyordu, öğle tatilinde hiç aç değildi, hem de yemekte Viyana şnitzeli olmasına rağmen. Kantinde Viya-

na şnitzeli nadiren olurdu ve normalde Ebling daha bir gün öncesinden, şnitzel çıkacak diye sevinirdi. Ama bu kez, rafa bıraktığı tepsisinde yemeğin yarısı duruyordu. Yemekhanenin sessiz bir köşesine gidip telefonunu açtı.

Üç mesaj. Kızı, kendisini bale kursundan almasını istiyordu. Buna şaşırды, kızının dans ettiğinden hiç haberi yoktu. Bir adam, telefon beklediğini söylüyordu. Bıraktığı mesajdan kimi –kendisini mi, yoksa diğer kişiyi mi– kastettiği anlaşılmıyordu. Sonra bir kadın, niçin hiç ortalıkta görünmediğini soruyordu. Kadının sesini, o tok ve mırıltılı sesi daha önce hiç duymamıştı. Tam telefonu tamamen kapatacağı ki, telefon tekrar çaldı. Ekran-daki numara artı yirmi ikiyle başlıyordu. Ebling bunun hangi ülke olduğunu bilmiyordu. Yurtdışında neredeyse hiç tanıdığı yoktu, bir tek İsveç'teki kuzeni, bir de her yıl Noel'de Minneapolis'ten, elinde kadehiyle sırtırken görüldüğü bir fotoğrafını yollayan şu yaşlı, şişman kadın vardı. Sevgili Eblinglere, yazıyor olurdu fotoğrafın arkasında, üstelik ne o ne de Elke biliyordu bu kadının hangisinin akrabası olduğunu. Telefonu açtı.

“Gelecek ay görüşüyor muyuz?” dedi bir adam. “Locarno Festivali'ne geliyorsun herhalde? Sensiz bunu başaramazlar, hem de bu koşullarda, değil mi, Ralf?”

“Orada olacağım tabii,” dedi Ebling.

“Ya şu Lohmann? Böyle olacağı belliydi! Degetel'dekilerle¹ görüşebildin mi?”

“Henüz görüşmedim.”

“Ama artık zamanı geldi! Locarno'nun bize çok faydası olabilir, üç yıl önce Venedik'in olduğu gibi.” Adam güldü. “Başka? Clara'dan n'aber?”

“İyidir,” dedi Ebling.

1. *Deutsche Gesellschaft für Telekommunikation*: Alman Telekomünikasyon Şirketi. (Y.N.)

“Seni koca kurt seni!” dedi adam. “İnanılmaz bir şey!”

“Bence de,” dedi Ebling.

“Sen hasta mısın? Sesin tuhaf geliyor.”

“Şimdi benim... benim başka bir isim var. Seni sonra ararım.”

“Tamam, tamam. Hiç değişmeyeceksin, değil mi?”

Adam telefonu kapadı. Ebling duvara yaslanıp alnını ovuşturdu. Nerede olduğunu tekrar fark edinceye kadar bir süre geçti: Kantindeydi, çevresi şnitzel yiyen meslektaşlarıyla doluydu. Tam o sırada Rogler elinde tepsiyle oradan geçiyordu.

“Selam, Ebling,” dedi Rogler. “Her şey yolunda mı?”

“Tabii, tabii.” Ebling telefonu tamamen kapadı.

Bütün bir öğleden sonra aklını hiç işe veremedi. Bilgisayarın hangi parçasının bozuk olduğu, bilgisayar satıcılarının şifreli hasar raporlarında anlattıkları arızaların –müşteri, *display*’den az önce kapanmadan dolayı *reset* tuşuna bastığını ama sıfır çıktığını söylüyor– nasıl meydana gelebildiği o gün onu hiç ilgilendirmiyordu. Demek, insanın istediği bir şeye sahip olması böyle bir histi.

İşi salladı. Trenle eve giderken telefon kapalı kaldı, süpermarkette salatalık alırken telefon kapalı kaldı, Elke ve masanın altından birbirini tekmeleyen iki çocuğuyla yemek yerken de çantasının içinde öylece kalmaya devam etti ama Ebling telefonu düşünmekten kendini bir türlü alamıyordu.

Sonra bodruma indi. Küf kokuyordu burası, bir köşede üst üste konmuş bira kasaları, diğer köşede de eğreti bir biçimde demonte edilmiş bir IKEA dolabının parçaları duruyordu. Ebling telefonu açtı. İki mesaj. Tam mesajları dinleyecekken, cihaz avucunda titreşmeye başladı: Biri arıyordu.

“Efendim?”

“Ralf.”

“Evet?”

“Bu ne şimdi?” Güldü kadın. “Oyun mu oynuyoruz?”

“Asla.”

“Yazık!”

Ebling’in eli titredi. “Haklısın. Aslında ben... çok isterdim seninle...”

“Evet?”

“... oynaşmayı.”

“Ne zaman?”

Ebling çevresine bakındı. Dünyada bu kadar iyi bildiği başka bir yer daha yoktu. Buradaki her nesneyi biz-zat yerleştirmişti. “Yarın. Yerini ve zamanını sen söyle. Ben gelirim.”

“Ciddi misin?”

“Artık ona sen karar vereceksin.”

Ebling kadının derin bir nefes aldığını işitti. “Pantagruel’de. Dokuzda. Rezervasyonu sen yap.”

“Tamamdır.”

“Bu hiç mantıklı değil, biliyorsun herhalde?”

“Kime ne bundan?” diye sordu Ebling.

Kadın güldü, sonra da telefonu kapadı.

O gece Ebling uzun zamandır ilk kez karısına dokundu. Önce afalladı kadın, sonra ona neler olduğunu, yoksa içki lan mı içtiğini sorduysa da, ardından o da kendini teslim etti. Çok uzun sürmedi, Ebling onu hâlâ altında hissederken, sanki yakışsız bir şey yaptıkları hissine kapılmıştı. Karısının eli onun omzuna vurdu: Nefes alamıyordu. Ebling özür diledi ama üzerinden kalkıp kendini kenara atıncaya kadar bir iki dakika daha geçti. Elke ışığı yaktı, ona sitemle bakıp banyoya kapandı.

Ebling, Pantagruel’e gitmedi tabii. Bütün gün boyun-

ca telefonunu kapalı tuttu, akşam saat dokuzda oğluyla televizyonun karşısına geçip ikinci ligden bir futbol maçı seyretti. İçinde bir elektriklenme, bir kıpırtı hissetti, sanki başka bir evrende bir dublörü, bir temsilcisi vardı da tam o sırada pahalı bir restorana gitmiş ve uzun boylu, güzel bir kadınla buluşmuştu; kadın dikkatle onun sözlerini takip ediyor, esprili, zekice bir laf ettiğinde gülüyor, eli güya yanlışlıkla sürekli onun eline değiyordu.

Devre arasında aşağıya, bodruma inip telefonu açtı. Mesaj yok. Bekledi. Arayan olmadı. Yarım saat sonra telefonu tekrar kapatıp yatmaya gitti; futbol maıyla ilgilieniyormuş gibi yapamayacaktı artık.

Uyku tutmadı, gece yarısından hemen sonra kalktı ve üzerinde fanılası, çıplak ayakla yürüyerek yavaşca bodruma indi tekrar. Telefonu açtı. Dört mesaj. Tam mesajları dinleyecekti ki, bir ağrı geldi.

“Ralf,” diyordu bir adam. “Affedersin, bu kadar geç saatte... Ama önemli! Malzacher öbür gün görüşmeniz konusunda ısrar ediyor. Bütün proje sallantıda! Morgenheim da orada olacak. Nelerin tehlikede olduğunu biliyorsun!”

“Benim için fark etmez,” dedi Ebling.

“ıldırдың mı sen?”

“Göreceğiz.”

“Gerçekten delirmişsin sen!”

“Morgenheim blöf yapıyor,” dedi Ebling.

“Neyse ki cesaretin var.”

“Doğru,” dedi Ebling, “var.”

Mesajları dinleyecekken, telefon tekrar çaldı.

“Bunu yapmayacaktın!” Kadının sesi boğuk ve kısık.

“Bir bilsen,” dedi Ebling. “Korkunç bir gün geçirdim.”

“Yalan söyleme.”

“Neden yalan söyleyecekmişim?”

“O kadın yüzünden! Ama bu... siz şimdi tekrar... yani ikiniz?”

Ebling susuyordu.

“En azından itiraf et!”

“Saçmalama!” Ebling bu kadının, sesini tanıdığı diğer kadınlardan hangisini kastediyor olabileceğini düşünüyordu. Ralf’ın hayatı hakkında daha çok şey bilseydi keşke; nihayetinde bu hayatın küçük bir parçası artık ona da aitti. Ralf ne yapmaktan hoşlanır, geçimini nasıl sağlardı acaba? Niçin bazılarının her şeyi olurken diğerlerinin çok az şeyi oluyordu; bazıları o kadar çok şey elde ederken diğerleri edemiyordu, kazançla alakası yoktu bunun.

“Affedersin,” dedi kadın usulca. “Seninle olmak genelde... zor bir şey.”

“Biliyorum.”

“Ama senin gibi biri... başkaları gibi de olamaz tabii.”

“Herkes gibi olmayı isterdim,” dedi Ebling. “Ama bunun nasıl yapıldığını hiç öğrenemedim.”

“O zaman yarın, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Ebling.

“Ama yine gelmezsen, artık geçmiş olsun!”

Ebling hiç ses çıkarmadan yukarıya doğru yola koyulmuş, bir yandan da bu Ralf’ın gerçekten var olup olmadığını düşünüyordu. Dışarıda Ralf diye birinin var olması, işine gücüne devam etmesi ama kendisinden haberdar olmaması birden Ebling’e inanılmaz göründü. Belki de Ralf’ın hayatı zaten daha baştan Ebling’e tahsis edilmişti de bir rastlantı sonucu yazgıları birbiriyle yer değiştirmişti.

Telefon tekrar çaldı. Ebling açtı, bir iki cümleyi dinledi ve “İptal et!” diye bağırdı.

“Efendim?” diye sordu ürkek bir kadın sesi. “Ama adam sırf bunun için geldi, bu buluşma için o kadar hazırlandık ki...”

“Ben ona muhtaç değilim.” Kimdi bu acaba? Öğrenmek için neler vermezdi.

“Öylesin!”

“Göreceğiz bakalım.” Daha önce hiç bilmediği bir ferahlık hissi sardı içini.

“Madem öyle diyorsun.”

“Evet, aynen öyle diyorum!”

Ebling’in, gerçekte neler olup bittiğini öğrenme isteğine karşı koyabilmesi gerekiyordu. Hiçbir şey sormadığı sürece her şeyi söyleyebileceğini ama bir şeyi merak ettiğinde insanlarda hemen şüphe uyandığını fark etmişti. Dün kısık sesinden çok hoşlandığı bir kadın hiç çekinmeden onun Ralf olmadığını söylemişti; üstelik bunun tek nedeni, Ebling’in üç yıl önce bir yaz Endülüs’te tam olarak nerede kaldıklarını sormuş olmasıydı. Bu adam hakkında bir daha asla bu yolla bir şey öğrenemezdi. Bir keresinde Ralf Tanner’in oynadığı yeni bir filmin afişinin önünde durmuş ve birkaç baş döndürücü saniye boyunca, bu ünlü oyuncunun telefon numarasını almış olabileceğini, bir haftadır konuştuğu kişilerin de onun dostları, iş arkadaşları ve sevgilileri olabileceğini düşünmüştü. Mümkündü tabii bu: Tanner’in sesi ile kendininki benziyordu. Ama ardından başını iki yana sallayıp eğreti bir gülümsemeyle devam etmişti yoluna. Zaten uzun süre böyle devam edemezdi bu durum. Hayallere kapılmaya gerek yoktu, er geç bu yanlışlık düzeltilecek ve telefonun sesi kesilecekti.

“Yine mi sen? Pantagruel’e gelemedim. O yine orada.”

“Katja mı? Yani sen... tekrar Katja’yla mı birlikte-sin?”

Ebling başını salladı ve bu ismi bir kâğıda yazdı. Konuştuğu kadının adının Carla olduğunu tahmin ediyordu ama ona bu isimle hitap etmeye kalkışabilecek kadar kanıt yoktu elinde. Ne yazık ki başka kimse de telefonda adını söylememişti: Numaralar görünüyordu ve herkes karşısındaki kişinin daha telefonu açmadan kimin aradığını bildiğini varsayıyordu.

“Bunu yaptığın için seni hiç affetmeyeceğim.”

“Üzgünüm.”

“Saçmalama. Üzgün filan değilsin!”

“Pekâlâ.” Ebling gülümseyerek IKEA dolabının yan parçasına yaslandı. “Değilim belki. Katja şaşkıncu biri.”

Kadın bir süre bağırıp çağırdı. Küfürler edip tehditler savurdu, sonra bir de ağlamaya başladı. Ama bu karmaşaya yol açan Ralf’tı nihayetinde, Ebling’in vicdan azabı duymasına gerek yoktu. Kalbi küt küt atarak kadını dinlemeye devam etti. Üzüntüden altüst olmuş bir kadının ruhuna hiç bu denli yakınlaşmamıştı.

“Topla kendini!” dedi sert bir sesle. “Yürümezdi, bunu sen de gayet iyi biliyorsun!”

Kadın telefonu kapadıktan sonra, Ebling tatlı bir baş dönmesi hissiyle bir süre daha orada durup Carla’nın hıçkırıkları oralarda bir yerlerde hâlâ duyuluyormuşçasına sessizliğe kulak kabarttı.

Mutfakta Elke’yle karşılaşınca, şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Bir an için kadın gerçek yaşamla uzaktan yakından alakası olmayan başka bir varoluştan ya da bir düştten geliyormuş gibi hissetti. O gece de tutup çekti onu kendisine, Elke bu kez de tereddütle kendini teslim etti ve bu arada Ebling aklından, tutkusu yüzünden çaresizlik içinde kıvranan bir Carla’nın hayalini geçiriyordu.

Ertesi gün evde yalnızdı, ilk kez numaralardan birini geri aradı. “Benim. Her şey yolunda mı diye sormak istedim.”

*Daniel Kehlmann, çağdaş
Alman edebiyatına yeni bir
soluk getiren en önemli genç
yazar olarak tanımlanıyor.*

“Öykülerin içindeki öykülerin içindeki öyküler. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığı asla anlaşılmıyor. Aslında hepsi iç içe geçiyor. Sadece kitaplarda belirgin olarak birbirlerinden ayrı duruyorlar.”

Yakınlarını edebî figürlere dönüştüren bir yazar, kafası karışık bir internet kullanıcısı, ikili yaşam süren bir birim şefi, tanınmamayı yeğleyen ünlü bir oyuncu, ölüm yolculuğuna çıkmış yaşlı bir kadın... Gerçeklik ile yanılısma arasında gidip gelen bir öyküler örgüsünde yolları kesişiyor. Kitapta yer alan dokuz bölüm, hem başlı başına birer öykü olarak okunabiliyor hem de bir araya gelerek bir romana dönüşüyor.

Dünyanın önemli bir genç yazar olarak selamladığı, *Dünyanın Ölçümü*, *En Uzak Yer*, *Ben* ve *Kaminski* adlı yapıtlarıyla ülkemizde de çok sevilen Daniel Kehlmann'ın, gerçek ve kurgu, yükseliş ve unutulmuş gibi kavramlarla ustaca oynadığı *Sesler*, zevkle okunan çokkatmanlı bir kitap.

Kapak resmi: ROBERT BRYAN CHUTE

ISBN 978-975-07-1194-7

9 789750 711947